

Søg...

13. november 2016

Mogens Høegsberg (<http://www.planetpulp.dk/author/mogens/>)

Synes godt

White House Down

Tekst |

Print denne side |

Send som email ([mailto:?](mailto:))

subject=Planet%20Pulp%203A%20White%20House%20Down&body=Jeg%20anbefaler%20white-house-down%2F)

*På trods af enkelte mislyde har Emmerich med **White House Down** begået endnu en svineunderholdende film, der for størstedelens vedkommende fungerer som en stor, velsmurt maskine.*

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/white_house_down/white_house_down_boxcover_stor.jpg)

2013 kom der to film, der var udtryk for den jævnligt forekommende "So ein Ding"-situation, hvor to produktionsselskaber i Hollywood med kort mellemrum udsender hver sin film med stort set samme præmis.

I 2013 var det **White House Down** og **Olympus Has Fallen** (<http://www.planetpulp.dk/?p=43213>), der begge har det samme grundpræmis: Det Hvide Hus bliver overtaget af terrorister, præsidenten er fanget i huset og det er op til én mand at redde dagen.

Olympus Has Fallen havde premiere først (i april 2013), men **White House Down**, der havde premiere i september '13 var den højst profilerede af de to, mest fordi **White House Down** var instrueret af Roland Emmerich, mens **Olympus Has Fallen** var instrueret af den knap så velkendte Antoine Fuqua.

Alligevel er det faktisk Fuquas film, der er den mest vellykkede af de to, men det er en anden sag.

Fanget i Det Hvide Hus

I **White House Down** spiller Channing Tatum hovedrollen som Afghanistan-veteranen John Cale, der til daglig arbejder som livvagt for formanden for Repræsentanternes Hus, Raphelson, spillet af Richard Jenkins.

Cale vil dog gerne længere op i systemet, og gennem en vennetjeneste har han fået arrangeret en jobsamtale i Det Hvide Hus for at se, om han kan komme ind i Secret Service – præsidentens livvagt. Det viser sig her, at Cale kender souschefen på stedet, Carol Finnerty (Maggie Gyllenhaal).

Til jobsamtalen har Cale sin 11-årige datter Emily med på slæb, og de bliver fanget i Det Hvide Hus, da det overtages af terrorister, under ledelse af den desillusionerede leder af Secret Service, Walker (James Woods), og lejesoldaten Stenz (Jason Clarke).

Nu er det op til Cale at redde præsidenten, spillet af Jamie Foxx, sin datter og i sidste ende hele verden, da Walkers handlinger truer med at udløse et atomragnarok.

Die Hard i Det Hvide Hus

White House Down er blevet beskrevet som "Die Hard i Det Hvide Hus", og det er bestemt en ganske rammende karakteristik.

Ganske som John McClane i den første **Die Hard** (1988) er fanget i Nakatomi Tower med en bande terrorister, som han må forsøge at udmanøvrere, er Cale her fanget i Det Hvide Hus, hvor han må forsøge at udmanøvrere modstanderne.

I begge film har hovedpersonerne også noget personligt på spil – i **Die Hard** er det McClanes hustru Holly; i **White House Down** datteren Emily.

Og i begge film har terroristerne iværksat planer, der sørger for, at eventuelle modtræk udefra – SWAT-teams i **Die Hard**; Nationalgarden og elitetropper i **White House Down** – ikke kan trænge ind i bygningen.

White House Down er imidlertid en mere ekspansiv film end **Die Hard**: Der er flere personer med i filmen, og en større del af handlingen foregår udenfor Det Hvide Hus i **White House Down** end der foregår udenfor Nakatomi Tower i **Die Hard**.

Alt imens Cale forsøger at holde præsident Sawyer i live inde i Det Hvide Hus, krydsklippes der således konstant til militærets kommandocentral, hvor den bistre general Caulfield (Lance Reddick) sammen med Raphelson og Finnerty prøver at finde hoved og hale i situationen.

I vanlig Emmerich-stil går terroristerne agurk i Det Hvide Hus, der bliver godt og grundigt gennemhullet af skudhuller. Det bliver sågar til en biljagt på Det Hvide Hus' store græsplæne, og ingen Emmerich-film med respekt for sig selv kan undvære en scene, hvor et større monument lægges i grus.

Her er det således Capitol-bygningen, der i begyndelsen af filmen sprænges i stumper og stykker som en afledningsmanøvre for terroristernes egentlige mål, overtagelsen af Det Hvide Hus.

Fladpandet humor

Langt det meste i **White House Down** fungerer helt efter bogen, men der hvor Emmerichs film taber terræn overfor Fuquas er i det lidt lettere tone. Hist og her forsøger Emmerich og hans manuskriptforfatter James Vanderbilt at indsætte lidt humor for at lette stemningen lidt, men det fungerer ikke ordentligt.

Humoren, når den forekommer, virker malplaceret og nærmest fladpandet, bl.a. fordi den er så inkonsekvent anvendt og så dum, som den er. At præsidenten kommer til at gokke Cale oveni nødden med et raketstyr under en intens biljagt er f.eks. ikke specielt sjovt, men tager nærmest noget af gassen af ballonen.

Og helt generelt er **White House Down** en noget mindre udspændt ballon end **Olympus Has Fallen**, der både tager sig selv noget mere alvorligt end **White House Down** og som vinder ekstra på underholdningsværdien, fordi den er så ultravoldelig.

White House Down modtog da også en PG-13-rating fra MPAA, mens **Olympus Has Fallen** fik ratingen R. I Danmark blev **White House Down** "Tilladt over 11 år", mens **Olympus Has Fallen** blev "Tilladt over 15 år".

Gammeldags actionfilm

På trods af enkelte mislyde i **White House Down**, skal der ikke herske tvivl om, at Emmerich har begået endnu en svineunderholdende film, der for størstedelens vedkommende fungerer som en stor, velsmurt maskine.

På mange måder er der tale om en ret gammeldags form for actionfilm – **Die Hard**-sammenligningen er ikke tilfældig – og selvom **White House Down** er et stort spektakel af en film, er den trods alt både mindre og mere overskuelig end megafilm som **Independence Day** (<http://www.planetpulp.dk/?p=1169>) (1996) eller **2012** (<http://www.planetpulp.dk/?p=39316>) (2009), hvor hele verden lægges i ruiner.

At kalde en Roland Emmerich-film for "intim" er nok at gå en anelse for vidt, men sammenlignet med mandens tidligere film, føles **White House Down** nærmest sådan.

Man er imidlertid ikke et øjeblik i tvivl om, at man ser en Roland Emmerich-film. Emmerichs fingeraftryk er over det hele, ikke mindst i den næsten kvalme patriotisme, hele filmen er søbet ind i. Men underholdende, det er den!

Titel: White House Down

Instruktør: Roland Emmerich

Manuskript: James Vanderbilt

Cast: Channing Tatum (Cale), Jamie Foxx (præsident Sawyer), Maggie Gyllenhaal (Carol Finnerty), Richard Jenkins (Raphelson), Joey King (Emily), James Woods (Walker)

Producere: Roland Emmerich (producer), Brad Fischer (producer), Larry J. Franco (producer), Laeta Kalogridis (producer), Harald Kloser (producer), James Vanderbilt (producer), Reid Carolin (executive producer), Ute Emmerich (executive producer), Channing Tatum (executive producer)

Foto: Anna Foerster

Klip: Adam Wolfe

Musik: Harald Kloser & Thomas Wanker (som Thomas Wander)

Spilletid: 131 minutter

Aspect ratio: 2.35:1

Lyd: Dolby Digital 5.1

Sprog: Engelsk

Undertekster: Svensk, norsk, dansk, finsk, engelsk, arabisk, hollandsk, fransk, tysk, italiensk, tyrkisk

Produktionsland, år: USA, 2013

Produktionsselskaber: Columbia Pictures, Mythology Entertainment, Centropolis Entertainment, Iron Horse Entertainment

Distributør (DVD): Universal

Udgave/region: 2

Anmeldt i nr. 133 | 13/11/2016 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=43235)

Mogens Høegsberg (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890).

Redaktør. Medstifter af Planet Pulp. Født 1976. Oprindelig fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg. Uddannet mag.art. og ph.d. i middelalderarkæologi. Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum. Har siden barndommen været ivrig horrorfan;

indledningsvist primært litteratur, senere også film. Dertil rollespiller, brætspiller og tegneseriefan. Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [...] (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890)

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar